

а съ това негово славолубіе, той ще скрати и моя животъ, защото азъ трѣба да вървѣя съ него и да му изпълнявамъ заповѣдитъ. Какви подвиги би той направилъ, ако нашата рѣшителностъ не би го подпогнѣла? Той са има за всемогъщъ, за богъ; но— видѣ-щемъ!

ЯВЛЕНІЕ ОСМО.

Сжщія, Драгомиръ.

Драгомиръ. Цоко! Не е ли излѣзълъ още господарьтъ?

Цоко. Не е. А гдѣ е посланикътъ?

Драгомиръ. Той е подъ стража.

Цоко. Защо подъ стража? Убилъ ли е нѣкого?

Драгомиръ. Такава е волята на господарьтъ.

Цоко. И ти още покорявашъ ли са слѣпо на неговото славолубіе?

Драгомиръ. Като са е нареклъ нашъ върховентъ господарь, длѣжни сме да му са покорявами.

Цоко. Но не за винаги. Ти знаешъ добръ, че той е до толкози славолубецъ, щото мисли да обсеби сичката слава на свѣта. Съ нашитъ трудове, той са гордѣе и възноси, безъ да ни награди съ нѣщо. Непомнишь ли, колко пѣти избавихми Панонскитъ си братія отъ франското оръжіе? А трудоветъ ни оставатъ и до днесъ още безъ награда. При толкози мъки и страданія, ние сме сѣ прости предводители.

Драгомиръ. Имашь право въ нѣщо. Но само трѣба да имами търпеніе. Нашитъ трудове ще са наградатъ сами отъ себѣ си, ако останемъ ние вѣрни на господаря си. Ранитъ които сме добили въ разни битки, ще ни увеличатъ имѣто, и ние ще имами коги да е голѣмо задоволствіе отъ дѣлата си. Трѣба ли несмислено да са хвърлями въ опасността, когато има за насъ свѣтла бъдущностъ? И самитъ божества ще ни накажатъ, ако ние презремъ волята на господаря си, и исками за всяко едно дѣло награда.